

Jan Keller: Ze zahraničí řízená a placená politická strana „Milion chviliek“, která předstírá apolitickost

- Redakce CZ24 News | 23. února 2020

ČESKO: V sobotním deníku Právo vypočítává sociolog Jan Keller jednotlivé akce spolku Milion chviliek pro demokracii, jak šly za sebou, a je to čtení, při kterém vám na těle naskakuje husí kůže.

- V únoru loňského roku trhá předseda spolku před Pražským hradem text Ústavy ČR.
- Poté se spolek schází se šéfy pravicových stran a doporučuje jim, jak mají postupovat, aby si to se spolkem nerozházeli.
- V lednu letošního roku má spolek podobnou schůzku se třemi místopředsedy sociální demokracie, na které se snaží zjistit, zda a do jaké míry je ČSSD ochotna jít proti svému koaličnímu partnerovi ANO.
- Před volbou ombudsmana v únoru upozorňuje spolek členy sněmovny, kterého z pravoplatných kandidátů nemají do této funkce volit, a své doporučení doprovází pohrůžkou, že pokud poslanci budou chtít rozhodovat podle své vůle a nikoli tedy podle doporučení spolku, vyjdou lidé (na pokyn spolku samozřejmě), do ulic.

Do posledního písmenka tak spolek dotvrzuje to, co jeho předseda minulého roku odpověděl na otázku, proč se spolek (když mu tak jde o demokracii), nepřemění na politickou stranu a neusiluje o splnění svých politických cílů svou účastí v demokratických volbách.

„My nechceme být politickou stranou, jsme a chceme i nadále být nátlakovou silou“, řekl tehdy předseda - a jak shora uvedená fakta dotvrzují, myslí to spolek s nátlakem - brutálním a na všechny strany - více než vážně. Asi tak vážně, jak vážně to myslel Hitler, když zakládal organizaci SA (Schutz Abteilungen), která nakonec jako Hitlerova nátlaková organizace nacistům k moci v Německu významně pomohla. Však také předseda spolku chvilikařů výběrem barvy svých svršků dává svou spřízněnost s SA nepokrytě najevo, a zdá se, že ani cípem se ho dosud nedotkla myšlenka, že by tímto svým připodobňováním k SA mohl snad v zatím ještě demokratickém státě získat špatnou pověst.

„Jsem pro předsedu Topolánka cosi jako Martin Bormann“, řekl před časem Dalík a předseda spolku Milion chviliek pro demokracii si zcela určitě v duchu zase říká, že on je pro strany našeho tzv. demobloku zase cosi jako Ernst Röhm. Čili velitel bojového nátlakového oddílu, který jako mocný razící stroj proráží skrze všechny demokratické instituce ve státě, skrze lidem zvolený parlament a hlavně pak skrze ideál demokracie jako vlády lidu, cestu ke vládě pro ty, které si spolek pro vládnutí podle své chuti sám vybral.

A naše česká demokracie na to všechno kouká, vidí, že jí jde z rukou spolku o krk, z médií se dovídá, že spolek se chystá rozšířit svou činnost z centra Prahy i do krajů, kde budou aktivitu spolku na svých výjezdních inspekcích usměrňovat placení zaměstnanci spolku - což ovšem neznamená nic jiného, než že se zde vytváří stát ve státě - a české demokratické instituce proti tomuto rozvrátnickému hnutí nic nepodnikají, mlčí ministertstvo vnitra, mlčí vláda, mlčí BIS a mlčí parlament, nikomu ve státě, zdá se, nevádí ani to, že jak Jan Keller ve svém článku uvádí, odmítá spolek prozradit z jakých zdrojů a v jaké výši jsou placeni jeho funkcionáři, a zásadně se nevyjadřuje ani k tomu, zda prostředky na utajovaném běžném účtu spolku pocházejí z domácích zdrojů, anebo přicházejí z ciziny.

Což celé Jan Keller uzavírá touto hořce ironickou větou: „Patrně není v zájmu demokracie, aby veřejnost tyto informace měla“.

Dalších hořkých otázek kolem spolku je ovšem neurekom, některé jsem i naznačil, ale jednu – a to tu hlavní – jsme si my, demokraticky založení občané tohoto státu, už dávno a sami zodpověděli. Že totiž nátlak či nátlakové skupiny, jakou je i spolek v tomto článku zmiňovaný, do demokracie nepatří, protože svobodnou vůli lidí a demokracii může jen pokřivovat a znásilňovat.

Nic víc.

Snad to brzy vejde i do povědomí našich úředníků a politiků, kteří v tomto směru měli už dávno konat.

Lubomír Man